

στὶς ἀποθήκες του, ὅπως σπρίζουνε τ' «Ἄνωφελῆ βιβλία» τοῦ δμώνυμου συλλόγου καὶ τὰ βιβλία τῆς βιβλιοθήκης Μαρασλή.

Δ. Ν.

Η ΝΙΚΗ

Στὴ μνήμη τοῦ Σκαρλάτου Ρωσσίτη

I

Κοιμήθηκες μὲς στὸνειρο, τῆς ψυχῆς σου,
Καὶ πηράν σε, πονετικὸς Ἀγάπες, στὰ φτερά τους,
— Νεράιδες ἀγγελόθωρες καὶ σύχαρες Νυφούλες,
Ποῦ σκιαῖζε ὁ Γήλιος σὰν περνᾶν, φεγγεβολᾶν τὰ αἰθέρια.

II

Κοπέλλες λεβεντόκορμες, βαγιοστεφανωμένες,
Γυρόφερναν χεροπιαστές, τι εἶχαν χορὸ στημένο,
Στῆς Νίκης δίπλα τὸ Ἱερό, στὸν πευκωμένο λόγγο·
Τοῦ Ἀπόλλου ἀντάμα οἱ διαλεχτοὶ συντρόφοι καθισμένοι,

Στὰ μαρμαρένια τὰ θρονιά, τραγοῦδιζαν μὲ λύρα
Γλυκόφωνα στὰ χέρια τους, τὴ Νίκη ὑμνολογώντας.
— Μεγάλο τὸ τραγοῦδι τους βαριά κ' ἡ ἀπαντοχὴ τους —

Καὶ τὰ κροντήρια ὀλόγεμα κρασί — θεῖο νεχτάρι —
Παράστεκαν καὶ τὰ καυκιά, χιονάτα, ἀράδα ἀράδα,
Περίμεναν τὸ ἡλιόγεμα νάδειάσουν νάγιομίσουν...

ΔΗΜΟΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

ΣΤΟΝ Π. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟ

(ποῦ πέθανε στὸ Νοσοκομεῖο τῆς Κέρκυρας, ἀπὸ κρουσπ-
γομα, 48 ὥρες ἀδιάκοπα φρουρὸς ὄξω ἀπὸ τὸ Μπιζάνι).

Ἄμερες ὥρες στὸ βοριά, στὸ χιόνι,
Ἡ ἀφροντισιά τοῦ ἀρμόδιου σ' εἶχε στήσει·
Τὸ κρύο τῆς νυκτιᾶς τρυπάει, παγώνει,
— Στερεύει τῆς ζωῆς — ὠϊμέ! — τὴ βρύση.

Σὲ παραγαμοῦ κρεββάτι σ' εἶχαν φέρει,
Καὶ κατόπι νεκρὸ στὸ κοιμητήριο·
Τοῦ ἐπιδέξιου χειρουργοῦ τὸ μαχαίρι
Δὲ σοῦδωκε ζωὴ, μόνο μαρτύριο.

Βόλι Τοῦρκου δὲ σοῦπεσε στὰ στήθεια,
Νὰ στολίση, λεβέντη, τὴ θανή σου.
Τὰ μαρτύρια στὸ σῶμα — μαύρη ἀλήθεια! —
Καὶ θάνατο σοῦ δῶκαν οἱ δικοὶ σου.

Κέρκυρα 14/9)13

ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

ΜΑΤΙΕΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΣ

Ο ΚΗΡΥΚΑΣ

Στὴ χειμωνιάτικη νέκρα — νέκρα ἢ δημιουργία; — αὐτὴ ποῦ ρίχνει στὴν πλάση τὸ σκέπασμα τῆς συννεφιάς γιὰ νὰ τελεστή ἀπὸ κάτου του τὸ μεγάλο μυστήριο τῆς ξαναγέννησης, κι' ὕστερα νὰ τὸ σηκώση πάλι καὶ νὰ μᾶς δείξῃ τὸ ἔργο τοῦ πειὸ τέλειου ζωγράφου, στὴ νέκρα αὐτῆ, ποῦ ὄλα εἶναι ἄψυχα, ὄλα βουδά, ὄλα ξερά καὶ πεθαμένα, ἕνας σπουργίτης, γαντζωμένος σ' ἕνα ἄφυλλο κλαράκι ἐνὸς δλόγυμνου δέντρου, ποῦ στεκόταν ξυλιασμένο στὴν πρωϊνὴ τὴν παγωνιά, συμμαζωμένος μέσ' τὰ πουπουλάκια του ποῦ ὁ βορηᾶς κάπου-κάπου τ' ἀνασήκωνε στὸ φρενιασμένο τρεχατό του, ἐργορο-σάλευε τὸ ζωηρό του κεφαλάκι κοιτάζοντας ἐδῶ, κοιτάζοντας ἐκεῖ, ὀλόγυρα, σὰν κήρυκας, ποῦ ἀνεβαίνει σ' ἕνα ψήλωμα καὶ ρίχνει γύρω του ματιές, γιὰ νὰ προσέξουνε σ' αὐτόν, ν' ἀκούσουνε τὸ λόγο του.

Σὲ λίγο, σὰν εἶδε πῶς τὰ πλάσματα γῆς, δέντρα, νερά παγωμένα, ζωντανὰ συμαζωμένα, ἀνθρώποι βουδοί, ἦτανε ὄλα ἐκεῖ, προσμένοντας τὸ θάνατο ποῦ ἐρχόταν ἀπὸ τίς χιονισμένες τίς καρπές ἀπάνου στὰ κρουσταλένια τὰ φτερά τοῦ χειμωνιάτικου ἀνέμου, ὁ σπουργίτης ἄρχισ' ἕνα λάλημα, φλύαρο, ἐπίμονο, ζωηρό, ποῦ ξύπνισε τὴ ναρκωμένη σιωπὴ καὶ γέμισε τὴν ἐρημιὰ ὀλόγυρα.

«Ἀκούστε — ἔλεγε — ὄλοι ἐσεῖς συντρόφοι, ποῦ λουφάζετε, σκιαγμένοι. Μὴ φοβόσαστε! Ὁ θάνατος ἐμᾶς δὲ μᾶς ἀγγίξει· ἐμεῖς δὲν ἔχουμε χαμό· ἡ δικὴ μας ἢ ζωὴ εἶναι ἀτέλειωτη, γιὰτ' εἶναι μάννα μας ἢ Πλάση, ἢ αἰώνια ἢ Πλάση ποῦ ὄλο καὶ γεννάει κ' ὄλο καὶ πλάθει ἐκεῖνα ποῦ γεννάει. Ἡ ἀχόρτιαγη τεχνήτρα, ποῦ δὲν ἀφίνει οὔτ' ἕνα σπυρὶ σκόνῃ νὰ τῆς πάρῃ ὁ χαμός, μόν' πλάθει τὸν καρπὸ ἀπ' τὸ ξερόφυλλο καὶ τὸ χορτάρι τῆς σκεπῆς ἀπ' τὸν πειὸ ἄφαντο τὸ σπόρο. Ἔτσι καὶ τώρα ἢ πλάστρα ἢ μάννα μας δουλεύει γιὰ τὴν καινούργια μας ζωὴ, τώρα τὸ χειμῶνα. Νεράϊδα ἀνάερη, καὶ μάγισσα, γυρίζει μέσα στὴν πνοή σου, ἀνεμε, χώνεται μέσ' στὰ σωθικά σου, ὦ γῆς, τρυπώνει μέσα στὸ χυμὸ σου, δέντρο, πετάει πρὸς ἐσένα, οὐρανέ, νὰ διώξῃ τὴ συννεφιά ποῦ σὲ σκεπάζει, ν' ἀνοίξῃ τὸ δρόμο σου, ὦ ἡλίε, νὰ ξαναφέρῃ τὰ ρόδα σου, τρανταφυλλιά, τὸ τραγοῦδι σου, νεράκι, τὸ μεθύσι σου, μελίσαι, τὴν εὐωδιά σου, ἀγέρι, τὸν ἔρωτά μας, ταῖρι μου.

«Ξυπνήστε καὶ ὑμνήστε, ὄλα μαζῇ τὴν πλά-